

Normes del 32 i llengua comuna

MATIES SEGURA

Servei de Llengües i Terminologia-UJI

VOLDRIA RETRE UN PETIT HOMENATGE a les Normes d'Ortografia Valenciana del 1932 des de dues vessants. D'una banda, el que va representar el consens sobre la unificació de la manera d'escriure la nostra llengua al País Valencià entre les persones que l'empraven als anys 30 del segle passat. I de l'altra banda, el camí que hauria d'emprendre el valencià per esdevindre llengua comuna, de comunicació, dels parlants de la nostra comunitat.

Pel que fa a la primera part, sense dubte és un exemple per a nosaltres que aquells valencians «sabuts», empentats en gran mesura per la Societat Castellonenca de Cultura, van ser capaços d'adaptar o regularitzar les normes d'ortografia que l'Institut d'Estudis Catalans havia publicat el 1913. Tot i que molts ja anaven emprant les normes de manera individualitzada, ells els van donar la forma d'una escriptura unificada, per fer en el fons «una afirmació política», com deia Adof Pizcueta, perquè «quan s'escriu en valencià la llengua és per a nosaltres quelcom més que un simple instrument expressiu».

Eixa política, eixe instrument unificador, de consens, és el que avui falta a la nostra comunitat per avançar. Caldria aprofitar els mitjans de comunicació del domini lingüís-

tic per establir lligams i potenciar el pes cultural de la comunitat que parla la mateixa llengua. El nostre èxit a la xarxa de xarxes, a Internet, depèn en gran part d'això. Clar que per a aconseguir-ho seria necessari unificar polítiques lingüístiques, culturals o models de llengua.

Evidentment, per a això també faria falta superar el conflicte lingüístic (encara!) i apostar clarament per la lliure circulació d'informació entre tota la comunitat catalanoparlant. No sembla que eixa siga la intenció, ara per ara, del Govern de la Generalitat Valenciana, ans al contrari, com veiem aquests dies, està dificultant al màxim la recepció de TV3 (el passat diumenge, dia 9 de desembre, a la nit, va apagar el senyal a les comarques del sud del País Valencià) i està evitant, fins i tot davant dels tribunals, que es reconega que les denominacions català i valencià són maneres d'anomenar una mateixa llengua.

Recentment el Govern Balear ha adoptat el domini *.cat* per a la seua administració. A ningú se li acut que això mateix ho poguera fer el Consell Valencià. I per què no? O, un altre exemple, a l'Institut Ramon Llull, vehicle unificador i difusor de la cultura catalana a l'estranger, per què no hi té representació la Generalitat Valenciana? Al contrari, la consellera valenciana del ram es dedica a protestar davant el govern espanyol perquè els llibres de la Biblioteca Nacional porten el codi internacional *cat* per als llibres escrits en la nostra llengua.

Sols la Xarxa Vives d'Universitats, amb vint universitats del domini lingüístic, i amb participació plena de les universitats públiques de Castelló, València i Alacant manté el consens i la col·laboració en diversos camps, no sols el de la llengua, sinó també en el de les noves tecnologies, publicacions, etc. S'incorporarà a aquesta xarxa la universitat en gestació anomenada VIU, per les seues sigles en anglès, Valencian International University? i no UIV o UVI?

Heus ací la necessitat de consens que tenim sobre el futur de la llengua.

Si no som capaços de posar-nos d'acord sobre l'anterior, serem capaços els valencians de fer que el valencià esdevinga la llengua comuna, la llengua de comunicació entre els parlants de les llengües que conviuen al País Valencià? I eixa és la segona part de la reflexió de l'article. És evident que el fenomen de la immigració ha fet que tinguem un País Valencià on conviuen més de cent llengües, àrab, xinès, anglès, romanès, quítxua, rus, etc. unes més grans que les altres, però totes dignes de ser ensenyades i dignes de considerar-se valencianes.

Quina és la llengua que uneix avui dia tots els nous valencians? Dissortadament, no podem dir que és el valencià. I davant d'això, què fan els poders públics? Clar, em contestareu ràpidament: en quin espill s'han de mirar aquests nous valencians vinguts de fora si veuen el president de la Generalitat i la majoria d'alcaldes i forces vives més importants del País parlant en castellà?

Voldríem, doncs, que el valencià fóra una eina d'inclusió social, de tal manera que els qui viuen ací sàpiguen que són d'ací i no de cap altre territori, per incorporar els nous vinguts (i els que són d'ací) a la societat «valenciana», a construir entre tots aquest país.

En això, com en les Normes, també són capaços de trobar el consens abans que nosaltres alguns nous ciutadans de Catalunya, els quals, representats per una vintena d'associacions i federacions d'immigrants, juntament amb la Plataforma per la Llengua, en un manifest publicat enguany per Sant Jordi, demanaven la seua incorporació a la societat catalana en condicions d'igualtat de drets: dret al treball, a l'habitatge, al dret lingüístic, o a votar i ser votat. Doncs bé, la llengua, deien ells, el català, és un sinònim de cohesió, i si no ens cohesionen el valencià ho farà el castellà,

dic jo. El valencià, en aqueixa línia d'argumentació, hauria de ser la llengua d'acollida i no una altra.

I finalment, convé recordar, com segurament pensaven aquells que van signar les Normes de 1932, que la llengua és una d'eina d'aproximació, de comunicació i no un instrument de confrontació i de conflicte polític.

El valencià, vehicle d'unió entre les llengües. Eixe seria el meu petit homenatge als signants de les Normes d'Ortografia Valenciana de 1932.

El Periódico Mediterráneo, 16 de desembre de 2007, p. 6.